

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. Q. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2019, č. j. MV-91862-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 11. 2019, č. j. 57 A 27/2019 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Napadeným rozsudkem Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí, kterým žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 4. 2017, č. j. OAM-35569-9/DP-2017, tak, že žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítla nikoli podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jak původně učinil správní orgán I. stupně, nýbrž podle § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalobce totiž ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně nepředložil potvrzení orgánu okresní správy sociálního zabezpečení o jeho bezdlužnosti,

kteřé je jedním z dokladů nutných k ověření údajů uvedených v žádosti. Doložil jej až současně s podaným odvoláním, avšak žalovaná k němu s ohledem na zásadu koncentrace řízení stanovenou v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), nepřihlédla.

[2] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku, dle které správní orgán I. stupně porušil svou poučovací povinnost zakotvenou v § 4 a § 45 odst. 2 s. ř. a dopustil se přepjatého formalismu. Dle krajského soudu totiž nebylo povinností žalobce opětovně poučit, že na základě výzvy doložený přípis Pražské správy sociálního zabezpečení, ze kterého plyne, že potvrzení o bezdlužnosti není možné vydat, není dostatečný ke splnění povinnosti doložit potvrzení o bezdlužnosti. Soud se neztotožnil ani s žalobcovou námitkou o nutnosti prolomení zásady koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 s. ř. Nesouhlasil s žalobcem, že potvrzení o bezdlužnosti vydané Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov, které žalobce doložil k odvolání, je důkazem, který žalobce nemohl uplatnit dříve, a je tedy přípustný v odvolacím řízení. Dle soudu bylo povinností žalobce všechny požadované podklady předložit současně s žádostí a nejpozději ve lhůtě stanovené ve výzvě, neunesení důkazního břemene tak nemohl žalobce zhojit v odvolacím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34). Vzhledem k povaze řízení o žádosti správní orgány nepochybily, jestliže vycházely pouze z podkladů, které měly v době rozhodování k dispozici.

[3] K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců krajský soud uvedl, že ji žalobce vznesl až v žalobě, proto se jí žalovaná nemohla zabývat. Soud připomenul, že manželka, nezletilé dítě i sourozenci žalobce žijí v jeho zemi původu, kde může vykonávat rovněž předmět svého podnikání, které bylo navíc na území ČR neúspěšné, a proto se ztotožnil se závěry správních orgánů, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jelikož je založen na nesprávném právním posouzení a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.

[5] Předně tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud dostatečně a relevantně nevypořádal s žalobními námitkami, pouze převzal argumentaci žalované a bez dalšího její postup aproboval.

[6] Dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou brojící proti závěru žalované, dle kterého doklady předložené v rámci odvolacího řízení nemohly být považovány za nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 s. ř. Skutečnost, že doklady, které předložil na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 8. 1. 2018, jsou neúplné, se dozvěděl až v rozhodnutí tohoto správního orgánu. To uvedl také v odvolání. Doklad nemohl předložit dříve, neboť orgán správy sociálního zabezpečení mu jej vydal až po datu

vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatel vznesl také námitku přepjatého formalismu, neboť jeho žádost správní orgán zamítl pouze na základě formálních nedostatků, které navíc v odvolacím řízení zhojil.

[7] Krajský soud a správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání. Správní orgán I. stupně byl po začátku nového zdaňovacího období povinen vyžádat si aktuální dokumenty prokazující stěžovatelovu podnikatelskou činnost, místo toho však jeho žádost zamítl. Ve správním řízení musí přitom správní orgány rozhodovat dle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 7. 4. 2011 č. j. 1 As 24/2011 – 79). Stěžovateli je známo, že správní orgán obvykle opětovně vyzývá k doložení aktuálních dokladů, dojde-li k prodlení v řízení, a podklady pro vydání rozhodnutí se tak stanou neaktuální. I v jeho případě měl proto povinnost takto postupovat.

[8] Stěžovatel nakonec namítá, že se soud nedostatečně a nesprávně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti dopadu napadených rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nezohlednily jeho délku pobytu (10 let), společenské vazby ani ekonomické poměry. Stěžovatel nerozporuje rodinné vazby v zemi původu, avšak ekonomická aktivita na území ČR je pro něj jako živitele rodiny stěžejní a může ji vykonávat dále, aniž by rodinné vazby přerušil. Správní orgán nesprávně označil jeho podnikání jako neúspěšné, když jej hodnotil pouze podle informací o určitém časovém úseku, navíc získaných z neaktualizovaných podkladů.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel nedoložil doklad o bezdlužnosti vystavený okresní správou sociálního zabezpečení, přestože vystavení takového dokladu není závislé na „novém“ zdaňovacím období. Příslušný správní orgán jej vystaví kdykoliv na žádost. Stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné objektivní důvody, proč si tento doklad nemohl opatřit před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále odkázala na napadené rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a uvedla, že se ztotožňuje s obsahem napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost musela bez dalšího směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu. Nelze se totiž zabývat hmotněprávní otázkou věci, pokud napadený rozsudek neobstojí ani po stránce formální. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se krajský soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Nejvyšší správní

soud shledal, že krajský soud své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, vypořádal všechny žalobní námitky a v dostatečném rozsahu své závěry odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 – 36, č. 1389/2007 Sb. NSS).

[12] K námitce stěžovatele, že krajský soud pouze převzal argumentaci žalované, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud své závěry řádně, přehledně a srozumitelně odůvodnil, uvedl vlastní argumentaci a důvody, na základě kterých rozhodl. Nešlo tedy o situaci, kdy by soud pouze mechanicky převzal argumentaci žalované, aniž by uvedl, proč tak učinil. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že vada nepřezkoumatelnosti není založena ani tehdy, když by krajský soud pouze odkázal na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožnil. To ostatně odpovídá i zásadě procesní ekonomie. Není důvodu, aby bylo v rozhodnutí soudu řečeno stejnými slovy v podstatě to samé; v takovém případě je vhodnější, aby si soud závěry správního orgánu osvojil se souhlasnou poznámkou (srov. usnesení ze dne 19. 5. 2015, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35, rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 119/2005 – 118, nebo ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34).

[13] Dále stěžovatel namítá porušení § 82 odst. 4 s. ř. Spornou právní otázkou je, zda potvrzení orgánu správy sociálního zabezpečení je důkazem, který stěžovatel nemohl uplatnit dříve než současně s podáním odvolání, a nevztahuje se tak na jeho doložení koncentrace řízení, či nikoli. Zásada koncentrace řízení je zakotvena v § 82 odst. 4 s. ř. Podle tohoto ustanovení *se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*

[14] Správní řízení je tak rozděleno do dvou fází (řízení před orgánem I. stupně a řízení odvolací), kdy účastník řízení je podle zásady „právo přeje bdělým“ nucen aktivně hájit svá práva již před orgánem prvního stupně. Tímto jsou kladeny na účastníky řízení poměrně vysoké nároky, což se může zdát neúměrné například u sankčních řízení. Proto jsou tímto ustanovením kladeny vyšší nároky i na správní orgány I. stupně, co do poučovací povinnosti ve smyslu § 4 odst. 2 (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 5. vyd. Praha, C. H. Beck, 2016).

[15] V určitých typech řízení je dále § 82 odst. 4 s. ř. prolomen zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 s. ř. Typicky tak platí v řízení o přestupcích; koncentrační zásada se dále neuplatní též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS).

[16] To však neplatí v projednávaném případě. V řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (viz rozsudek ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38, ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 Azs 271/2019 – 28, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 – 23, č. 2786/2013 Sb. NSS, ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012 –

27, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 132/2018 – 25, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 8 Azs 152/2017 – 31, či ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 – 48). Zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 s. ř. je běžně používaný institut také v pobytových věcech cizinců a nepřipouští se zde žádné odchylky (viz např. rozsudek ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 – 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 – 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 – 36, ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34, ze dne 21. 1. 2020, č. j. 10 Azs 271/2019 – 28, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 132/2018 – 25, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 – 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 – 36, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 – 36, či ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 Azs 413/2017 – 29).

[17] V projednávaném případě se tedy koncentrace řízení neuplatní pouze a jedině v případě, pokud stěžovatel skutečně nemohl potvrzení o bezdlužnosti vydané orgánem státní správy sociálního zabezpečení předložit dříve než společně s odvoláním, jak tvrdí. Pro zodpovězení této otázky je podstatný obsah správního spisu. Z něj vyplývá, že stěžovatel podal dne 20. 12. 2017 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žádost neobsahovala všechny zákonné náležitosti uvedené v § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2 s odkazem na § 31 odst. 1 písm. a) až d) zákona o pobytu cizinců. Proto jej správní orgán I. stupně dne 8. 1. 2018 vyzval k odstranění vad žádosti, a to doložením dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území, a dále k poskytnutí součinnosti při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí spočívající v předložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob odpovídá podmínkám uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a k předložení dokladu prokazujícího bezdlužnost cizince.

[18] Ve výzvě proto citoval § 178e zákona o pobytu cizinců, dle jehož prvního odstavce *se pro účely tohoto zákona za bezdlužnou považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky, a) u orgánů Finanční správy České republiky, b) u orgánů Celní správy České republiky, c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále.* Dle druhého odstavce *se bezdlužnost prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů.* Správní orgán I. stupně proto nejprve shrnul, které z těchto dokladů již stěžovatel doložil, a dále jej vyzval, aby poskytl součinnost správnímu orgánu doložením potvrzení vydaných finančním úřadem a správou sociálního zabezpečení, a také zdravotní pojišťovnou, pokud je účastníkem veřejného zdravotního pojištění.

[19] Z výzvy je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně dostal své poučovací povinnosti obecně stanovené v § 4 s. ř. a blíže vyjádřené v § 45 odst. 2 s. ř., a tím splnil i vyšší nároky kladené na správní orgán I. stupně plynoucí ze zásady koncentrace řízení, jak již soud uvedl v bodě 14 tohoto rozsudku. Ve výzvě totiž správní orgán uvedl, jaký nedostatek má podání a jakým způsobem ho lze odstranit, a také jaké jsou důsledky nevyhovění výzvě.

[20] Na základě této výzvy poskytl stěžovatel všechny vyžadované doklady, vyjma potvrzení o bezdlužnosti vydaného orgánem správy sociálního zabezpečení. Místo toho

dodal pouze přípis Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2017, ze kterého plyne, že z důvodu nesplnění zákonné povinnosti o dodání přehledů za rok 2015 a 2016 nelze potvrzení vystavit.

[21] Je tedy zřejmé již z pouhého obsahu přípisu, že se nejedná o požadované potvrzení o bezdlužnosti. Stěžovatel žádal o prodloužení tohoto typu pobytového oprávnění opakovaně, celkem pětkrát, jak plyne ze správního spisu. Ostatně zdůrazňuje to sám v kasační stížnosti. Stěžovatel si proto musel být vědom, jaké doklady je nutné k žádosti přiložit (správní orgán jej o tom navíc dostatečně poučil). Mělo mu tedy být zřejmé, že předkládaný přípis není požadovanou zákonnou náležitostí. Neobstojí stěžovatelovo tvrzení, že se teprve s vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně dozvěděl o neúplnosti jeho žádosti. Není rovněž pravdou, že stěžovatel byl po dobu řízení I. stupně aktivní, neboť nereagoval ani na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018.

[22] K odvolání, které stěžovatel podal dne 22. 5. 2019, přiložil potvrzení o bezdlužnosti vydané Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov ze dne 13. 5. 2019. Z něj vyplývá, že chybějící přehledy za rok 2015 a 2016, které byly důvodem nevydání potvrzení Pražskou správou sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2017, stěžovatel dodal již 6. 12. 2017, tedy dva dny po vydání původně doloženého přípisu. Měl tedy možnost potvrzení o bezdlužnosti předložit již v době před podáním žádosti. Mohl a měl tak učinit rovněž během lhůty, kterou správní orgán I. stupně k doložení stanovil, či poté, co dne 21. 5. 2018 obdržel výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k povaze výzvy podle § 45 odst. 2 s. ř., která není usnesením, ale přípisem, mohl vadu žádosti odstranit i po lhůtě mu určené správním orgánem, kdykoliv do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy až do dne 25. 4. 2019 (obdobně viz rozsudek ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34). Jak podotkla žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti, vystavení takového dokladu není závislé na „novém“ zdaňovacím období, příslušný správní orgán jej vystaví kdykoliv na žádost. Stěžovatel již před podáním žádosti věděl, že v určitý moment nesplňoval podmínky pro vydání potvrzení o bezdlužnosti orgánem správy sociálního zabezpečení. Bylo pak čistě na jeho procesní aktivitě, aby si po splnění svých zákonných povinností znovu požádal o potvrzení o bezdlužnosti, zvláště byl-li k tomu výslovně vyzván.

[23] Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že správní orgán je povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. S ohledem na povahu řízení zahajovaného na žádost bylo na stěžovateli, aby správnímu orgánu dodal aktualizované podklady, k čemuž mohl využít celý rok a půl trvající správní řízení, včetně reakce na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Odkaz na rozsudek ze dne 7. 4. 2011 č. j. 1 As 24/2011-79, není přílehlavý. V dané věci šlo totiž o neudělení dlouhodobého pobytu z důvodu nesplnění jedné z podmínek, která byla správnímu orgánu známa z úřední povinnosti (předchozí zrušení dlouhodobého víza, během jehož doby platnosti žadatel podal žádost o dlouhodobý pobyt).

[24] Takový postup pak nemohl být ani přepjatě formalistický. Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom judikatury Ústavního soudu předestřené stěžovatelem, ze které vyplývá, že ve výjimečných případech je nutné namísto doslovného jazykového výkladu

právního předpisu přihlédnout k jeho systematice a účelu, jakož i k individuálním okolnostem každého případu. V daném případě však nelze odhlédnout od jasného zákonného znění, které neumožňuje se od něj odchýlit a žádosti vyhovět, pokud stěžovatel nevyhověl výzvě správního orgánu I. stupně k součinnosti a požadované potvrzení jako jednu ze zákonných náležitostí nedoložil. Jak již kasační soud uvedl, v daném případě nelze uplatnit odchylku od zásady koncentrace řízení, neboť stěžovatel mohl potvrzení předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně.

[25] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s právním závěrem krajského soudu, dle kterého žalovaná již nemohla přihlédnout k potvrzení o bezdlužnosti vydanému Okresní správou sociálního zabezpečení Pelhřimov, neboť se v daném případě uplatnila koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 s. ř.

[26] Druhá stěžovatelova kasační námitka směřuje proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně do stěžovatelova rodinného a soukromého života, poměřovaná vůči důvodu, pro který správní orgán rozhodnutí vydal. Ani této námitce však soud nepřisvědčuje. Naopak se ztotožňuje s tím, jak přiměřenost zásahu posoudil správní orgán I. stupně. Podstatným soud shledává zvláště skutečnost, že všichni stěžovateli příbuzní, tedy manželka, dítě, sourozenci i rodiče bydlí v jeho zemi původu a stěžovatel je pravidelně navštěvuje. Případná povinnost vycestovat a nutnost vyřídit si nové pobytové oprávnění v zemi původu jej proto neodloučí od jeho rodiny. Ačkoli musí soud korigovat závěry správních orgánů a krajského soudu o stěžovatelově neúspěšném podnikání, ke kterým dospěly pouze na základě platebního výměru za rok 2016, považuje soud, i přes stěžovatelovy ekonomické aktivity na území, zásah do soukromého a rodinného života způsobený důsledkem vydání správního rozhodnutí za přiměřený.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] Stěžovatel připojil ke kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu